

BLUE IN THE FACE: És això cinema?

Joan Obrador

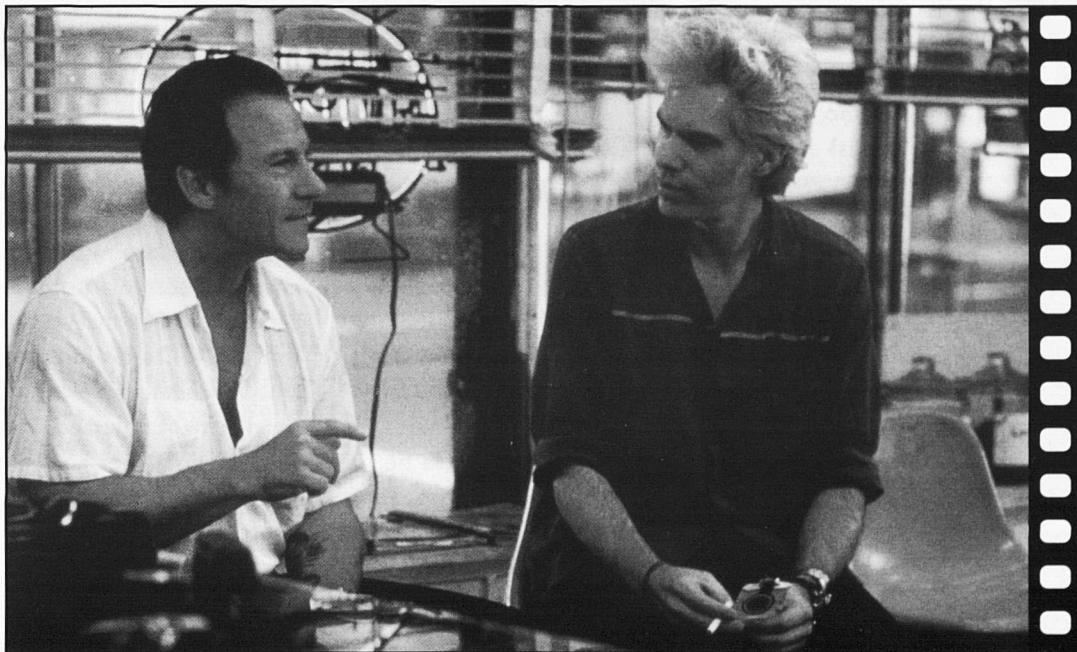
¿Es pot fer una pel·lícula sense argument? ¿Es pot lliurar el desenvolupament d'un guió cinematogràfic al capritx dels actors? Wayne Wang i Paul Auster, radicalitzant més l'esquema narratiu de *Smoke*, ho han pretès. Aquest film, continuació d'aquell, que no "segona part", sembla un "happening" dels anys passats. La presència de Lou Ree en un monòleg interminable, i per moments incomprensible, al llarg de tota la cinta ho confirma, en defensa de la seva vida al barri novaiorquès del Brooklin sense donar altra raó de pes que va ser el lloc que li va tocar en sort. *Blue in the face*, títol d'una profunda suggerència, ni s'han atrevit a traduir-lo. *Blue* significa tant blau com trist. ¿Pot existir un rostre més blau que el d'un fumador que no pot deixar-ho?

Blue in the face no té argument, el seu argument voldria ser la vida quotidiana de cadascuns dels habitants de la ciutat de Brooklin, però això és impossible. Per això, Wang, fica dins del món de la ficció, fragments de la vida d'homes i dones reals de la ciutat, on ens expliquen els seus desitjos, ens donen l'opinió sobre el barri novaiorquès i ens mostren petites pinzellades de les seves vides íntimes. La ficció de la pel·lícula continua centrada en l'estanc que regenta "Ogi", interpretat novament per Harley Keitel, i els assidus de l'establiment; però l'argument queda diluït davant de la torrentada de personatges —negres, hispans, xinesos, etc.— que ens descriuen la seva ciutat —des del nombre de diferents centres religiosos fins al de clots dels carrers—. Un intent del propietari per transformar l'estanc en una tenda macrobiòtica seguint les modes del mercat, frustrat en el darrer moment, les relacions d'Ogi amb una nova amant, les turbulentes relacions entre el propietari i la seva dona... i poca cosa més. Ha desaparegut qualsevol intriga de l'argument, qualsevol història amb

un principi, desenvolupament i amb un final lògic; i ha quedat substituït pel pur missatge que ens volia enviar *Smoke*, però despullat de qualsevol dramatització cinematogràfica.

La vida al Brooklin, un dels barris més poblats de la macrociutat per excel·lència, per molt brutes que puguin estar els seus carrers i parcs, per molta inseguretat i droga que existeixin, per molta misèria i éssers miserables que pul·lulin pel barri... La vida pot ésser feliç! Perquè el Brooklin, com per tot arreu, és ple de gent que cerquen la felicitat. En la conversa amb els amics, en la festa o en l'amor. I qui la cerca, sigui on sigui, sempre que no estigui en solitud no desitjada, la trobarà. En quant al tabac, JA SABEM TOTS QUE ÉS EXTREMADAMENT PERJUDICIAL PER A LA SALUT; però els de Hollywood com a mínim haurien de tenir un poc de memòria i recordar que, no fa tant de temps, era inconcebible un dels seus herois sense una cigarreta a la boca, que VAREN SER ELLS ELS QUI VAREN ESTENDRE LA MODA DE FUMAR PER TOT ARREU. El mateix Ogi reconeix que va començar a fumar subjugat per la imatge del seu ídol en una guerra figurada. Així que, per fidelitat a la seva pròpia memòria, els de Hollywood haurien de tractar amb més respecte els fumadors.

El que no tinc molt clar és si *Blue in the face* és pròpiament una pel·lícula, jo la qualificaria més bé com un divertiment docu-cinematogràfic.

BLUE IN THE FACE